

Recensie. ‘Tot onze grote spijt’ van Johan Terryn en De Studio: Signaal van een onvervuld verlangen ***

© Diego Franssens

Nadat hij eerder een succesvolle solovoorstelling maakte over de dood en gemiste koffietafels in corona-tijden ('Het uur blauw'), heeft Johan Terryn nu een voorstelling over spijt af. En spijt, zo blijkt al snel, is veel meer dan wat de geit schijt met de benen gespreid.

Donderdag 19 oktober 2023

‘Tot onze grote spijt’ Van: Johan Terryn en De Studio

Nog tot en met 28 maart. Tickets, info en speellijsten: www.destudio.com

© Magali Degrande

Op een ochtend in de maand van zijn 53ste verjaardag wordt Johan Terryn wakker, vervuld van spijt. Om dat gevoel verder te onderzoeken, trekt hij naar Portugal. We volgen Terryn terwijl hij mijmerend op het strand loopt. Nu eens laat hij audiomateriaal horen van zichzelf tijdens die 'spijtreis', en dan weer fragmenten van anderen die hun spijt betuigden (uit Terryns gelijknamige podcast). De ene heeft spijt van alle keren dat ze niet aan de schoolpoort stond om haar kinderen af te halen. De ander heeft spijt van een huwelijksaanzoek dat ze ooit heeft weggelachen. Dat je helemaal niet op het einde van je leven moet staan om spijt te hebben,

toont Terryn ook. Tussen de fragmenten die hij laat horen zit er ook een twintigjarige student, die met oprecht veel spijt kan zeggen dat hij te veel drinkt.

© Diego Franssens

Spijt is een complex gevoel. maar Terryn pakt het goed aan. Dat hij voor zijn podiumprésence per se een roze broek aan moest, en tussen de scènes twee keer naar de microfoon moest grijpen voor een moraliserende song, is spijtig. Maar ook net dat toont dat geen enkele mens perfect is, en we allemaal soms keuzes maken die we achteraf in twijfel trekken. De grapjes die Terryn maakt zijn soms wat aan de flauwe kant, maar hij weet het publiek op zijn manier wel tot zelfreflectie te brengen. Zeker als hij zijn eigen moeder laat horen, die in het Antwerps heel schoon zegt “Als ze mij nu zouden vragen: wilt ge dit leven terug? Dan zeg ik: *Ik pak dat leven terug. Met mijn twee handen.*” Zouden wij dat ook doen: ons leven zoals het was of is vastgrijpen met twee handen? Of hadden we toch beter wat minder gewerkt? Toch beter meer tijd doorgebracht met onze geliefden? En toch dichterbij onszelf kunnen blijven? De zaal verlaat je hoe dan ook niet met spijt, maar met een mild gevoel voor je jongere zelf.

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20231018_95800955?adh_i=&imai=&adh_i=&imai=&articlehash=GcAElypRbAYMnsCk5xnSMOCASETJpFq0dd9aHala6G%2BtyVqPUUtDOXVR5%2BwLfhly4ERtF%2FNuooV8M1k6ttyTxo0kNDQGaj47x9foaoBiSAbE2viNKWKVLIUpdhcp3gM9RHQ2%2FHGnhayCY8Mhg0eIpTIRqf8nCLo4G0XsRlg2GrTuAokc4Pqc4GyC5nOFDPu72tUf3csLJQUNdaNxK%2BYokUijgFEfgVLPmUzYMEgaFRmlucI%2F3L6E1KOSwrcHP%2BlafAsqq1coQ7XMrLTkjiWijAYKEkcmRI76%2FBnc3%2BF9ObbK4d%2FjiTAhwXhNhAkLvl57y4VqP1jPxpqr241fTbUf3w%3D%3D